

Drahý odešel. Šálek zůstal.

O šoku, smutku a první fázi zklamání

Jednoho dne si člověk nalije čaj, usedne do svého oblíbeného křesla s výhledem na růžový záhon, a tu najednou... je ticho. Nikdo nehledá noviny. Nikdo si nesundává boty takovým způsobem, že by se to dalo považovat za drobný atentát na koberec. Nikdo vám zcela bezelstně neužívá máslové sušenky, které jste si připravila na večer. Až na šálek je dům prázdný.

Rozchody – ať už následují po pěti týdnech nebo pětatřiceti letech společného života – mají pozoruhodně podobný efekt: člověk se na chvíli promění v tiché muzeum smutku, kde každý předmět cosi připomíná. Kartáček. Obálka. Ten příšerný hrnek s obrázkem veselé krávy, který vám kdysi „vtipně“ daroval.

Nejdřív je tu šok. Dá se přirovnat k tomu, když vám do salonu vběhne kuň. Všechno je naopak, velmi hlasité, velmi rychlé, a většina lidí vám radí „zachovejte klid“, i když zcela zjevně nikdo žádný klid nezachovává. (Tedy kromě kuchyňské chňapky, ta leží, kde vždycky.)

Poté přichází smutek – ten rozvláčný, těžký panák melancholie, který vás neopouští ani při snídani, ani při procházce,

ani při pokusu nalakovat si nehty (což nedoporučuji – lak a slzy nejdou dobře dohromady, věřte mi).

A někde mezi tím vším se zrodí nejpodivnější pocit ze všech: úleva. Ano, drahá, úleva. Možná ne hned první den. Ale někdy třetí den od odchodu bývalého milovaného zjistíte, že můžete v posteli spát diagonálně, jíst k večeři zmrzlinu přímo z nádoby a nikdo vám už nikdy nebude říkat „a nejsi zase nějak přecitlivělá?“.

Co tedy dělat v prvních dnech, kdy se váš svět rozpadá jako pudink bez želatiny?

1. Nedělejte žádná velká rozhodnutí.

Ani o barvě vlasů, ani o přesunu na Srí Lanku. Ano, v první chvíli se zdá, že nový účes či přesídlení mezi mnichy může vše napravit. Ale věřte mi – někdy je lepší počkat, až vám zmizí tik v pravém oku.

2. Plačte – ale stylově.

Máte-li hedvábný kapesník, používejte jej. Pokud ne, i čistý bavlněný poslouží. Neplačte do novin. Neplačte do telefonátu s tetou z Devonu. A rozhodně neplačte před jeho sestrou, která „to určitě nikdy nečekala“.

3. Sepište si seznam: Co už nemusíte.

Například:

– Už nikdy se nebudu dívat na závody v jízdě na traktoru.

- Už nikdy nemusím předstírat, že jeho guláš chutná jako něco jiného než včerejší vata.
 - Už nikdy nemusím ztišovat jazz, protože „to prý ničí rádio“.
4. Nesnažte se být hrdinkou ze společenského románu. I lady Balfourová, má prababička, která si jinak udržela tvář i při pádu z poníka, si těžkých v dobách oblékala měkký domácí kabátek a silnější punčochy. Vy můžete udělat totéž. Vnitřní důstojnost je totiž mnohem víc než vnější elegance.
5. Připomeňte si, že vy jste zůstala. On odešel. Ale vy jste tu. Váš šálek je stále na místě. Vaše knihy, hudba, přítelkyně, cit a vkus – to vše zůstalo. A to, moje milá, je základ, na kterém se dá znovu vystavět království.

Závěrem této první kapitoly si tedy dovolím citát mé prababičky Millicent:

„Dáma nepozná svoji sílu v časech slavnostních, nýbrž v časech, kdy se jí polévka rozlije do klína a host odejde bez pozdravu.“

Jste stále dámou, i když nemáte chuť se uklánět. To je v pořádku. Ještě budeme tančit – ale dnes si klidně sedněte a dopijte si svůj čaj.